

Ама пак си отгледахме децата и всичките завършиха осми клас

Марга, р. 1947

Родила съм се през 47-ма година. Баща ми е Иван, а майка ми Елена. Майка ми се е женила на 13 години за баща ми. Имам двама братя – Борис, Томата и две сестри – Иванка и Ерменка. После майка ми се е делила от баща ми Иван, що он е пил много и много е ходил по чужди жени и не се е грижил за назе. Майка ми е била много хубава жена. После след три години, на сред селото, на мегдана имало хоро. Ние сме живели у Медовница, там съм се родила, после сме отишли у Власатица и там на сред село, на хорото имало много жени и много мъже, ама само от нашите – цигани, а после дошли и българите, и там дошъл и един млад хубав циганин и се хванал до мама ми на хорото, харесал я и така се оженили. Он се казвал Борис. Он ми е втори баща. Мама ми му казала, кога он е питал дали сака да се женат, че има пет деца, ама он бил женен преди неа и он има пет деца – Ерменка, Гочи, Борко, Милевка и Даринка. Жена му била умрела от туберкулоза и он й казал, че сака да се оженат и, че си гледали заедно децата, и се оженили. От втория ми баща, майка ми има още шест деца – Косто, Ристо, Гарчо, Паскал, Таси и Ганчо. Кога е умрел първият ми баща сме живели у Медовница (до Видин) и после една бабичка българка ни е гледала, докъде майка ми се е женила за Борис, втория ми баща. Като се родили другите шест деца сме живели у Видин при бащата на втория ми баща Борис няколко години – 2-3 години. После от Видин тръгнахме всичките деца с майка ми и Борис с каруца с бел кон, кобила, беше от село на село да калайдисваме, да изкарат пари за назе – децата. Така щом влезнеме у едно село с катуна, у него тураме две върлини и едно задно на талигата, и едно от горе – опъваме катуна, и у катуна моа люлка да връжеш, и има възглавници от перушина и черги направено като тюфлек, и се завиваме с черга. Носили сме прътени панталони от кълчища и са дали някога с купон да вземаме едно-два метра басна. И като влезнеме у селото, спираме до река или чешма, та да може ние децата да носим вода за

готвене и миене. Така, они майка и баща ми, втория, калайдисват съдове, или ако няма съдове много, майка ми ходи да гледа на жените. Хората немали пари са ни плащали с брашно, повори с чушки, боб, ечемик и кукуруз за коня, и така сме карали. Като се свърши работата у това село, качиме се у катуна и отиваме у друго село, и пак, така, калайдисваме, и пак ни дават това онова за ядене. Така от село на село до есента, а после като дойде есента, спираме у някои българи и питаме дали може да ни вземат при ний да изкараме зимата, а они българете ни турат у кошарите, където гледат стоката. Те така до пролетта и пак с катуна. Така чак до Благоевград сме стигали. И там у Симитли като бееме, я срещнах един хубав войник Георги и се оженихме. Като се женихме, дойдохме тука у Сталийска със свекър ми, що свекърва ми е умряла когато мъжа ми е бил мъничък. Като дойдохме тука у Сталийска, първо нямаме наша къща. Я и мъжа ми работиаме у ТКЗС-то, бееме краваре, а свекър ми беше овчар. Родиаме си първо Съветка, Иван, Ермна и после Илка, ама Илка умре на една годинка от племония, роди се с две сърца. Така живехме шест години и после като събрахме малко пари купихме една къща, мъничка с две соби и антре, ама понеже била мънинка след една година постройохме и по-голема. С тиа пари къде сме зимали я и мъжа ми, и свекър ми от ТКЗС-то сме си гледали сами децата, ама па лошо, свекър ми се разболе, закарахме го у болница и там умре. Като отидохме да си го приберем се сбрахме целата фамилия. Погребахме у го у ковчег, полагахме му 9 дена, третини, половин година и година. На плодородно дърво сме преливали всеки ден по една чаша вода и по един конец сме връзвали възли, до 40 възла и на 40-ия ден сме отивали на реката и сме отвързвали възлите и толко чаши вода изливаме и после тураме у една турта една свещ и я пуцваме у водата.

После, като умре свекър ми ни беше зор, що не земаме толко много пари, ама пак си отгледахме децата и всичките завръшиха осми клас. Минда беше у сладкарницата и ранеше децата, па ниа с мъжа ми като ни дадат заплатите, одееме у Минда и сме плащали всичката вересия, къде е ранила децата.

Първо се женила Елена – на 17 години и имала 4 деца – Илия, Даниела, Иван и Мица. После се женила Съветка – на 18 години, родила Нашо и Наталия.

Иван съм го женила на 12 години, ама па он има най-много деца, шест парчета – Елена, Маргарита, Албена, Милка, Лидия и Георги (на мъжа ми).

Ерменка, она на 14 години, па бегала с мъжа на големата ми дъщеря Елена у Видин и се родили две деца – Диляна и Даниел.

Всичките ми деца и уници се разбегали и при мен останал само Иван и унуците ми, на Иван и жена му Маца – она е най-добра. После като разтуря ТКЗС-то почнаме да одиме по буклуците да събираме желязо и да го продаваме за пари, да има за ядене. Берееме череши, ябълки, сливи от овошките на ТКЗС-то, ама и оно свърши та почнахме да одиме да работим на бърмарете за пари, дават ни по 5-10 лв за ден или нещо за ядене, ако немат пари. Така сме отгледали с Георги всичките ни деца, ама сме благодарни на Бога, че са живи и здрави, а на съга – мани, мани, много лошо, мани, мани!